

Reggae, φάπες και συνείδηση (μέρος α')



5

Μπορεί η κυρίαρχη πρόσληψη της reggae στην Ελλάδα να είναι αυτή ενός συμπληρώματος του ακαταμάχητου τρίπτυχου εμπειρίας: κολοκαιράκι παρόλα and whatnot ωστόσο αποτελεί γεγονός πως η ιστορία της reggae είναι αξεδιάλυτη αφενός από την ιστορία ενός λόγου απελευθερωτικού του οποίου τα νήματα χάνονται μέσα σε αιώνες σκλαβιάς και καταπίεσης (κυριολεκτικής) αφετέρου από την ιστορία των μεταναστών από τις Δυτικές Ινδίες στις μητροπόλεις της Μεγάλης Βρετανίας στο Λονδίνο αλλά και φυσικά σε παραδοσιακά σκλαβοκράματα όπως το Μπρίστολ Υπολογίζεται ότι στις αρχές του 18^{ου} αιώνα οι μαύροι σκλάβοι στη Μεγάλη Βρετανία άγγιζαν περί τους 10 χιλιάδες. Αλλά είναι γεγονός ότι εκατομμύρια σκλάβοι χωρίς όνομα ή ιστορία έπεσαν θύματα ας πούμε κάπως αναχρονιστικά του trafficking Ένας από αυτούς ο Scipio Africanus (1702-1720). Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ο Scipio έγινε κτήμα του σπουδαγμένου στο Κέμπριτζ Charles William Howard 7th Earl of Suffolk είναι άγνωστες. Για την ακρίβεια τίποτα δεν είναι γνωστό για τη ζωή του ίδιου του Scipio. «Ο Scipio δεν είναι γνωστός επειδή ξέρουμε "κάτι" για την ζωή του καθώς δεν ξέρουμε σχεδόν τίποτα. Είναι γνωστός επειδή ο τάφος του είναι ένας από τους ελάχιστους τάφους Αφρικανών από την εποχή που οι χριστιανοί Άγγλοι εμπροσθόυνταν ανθρώπους όπως εμπροσθόυνταν και ζώα. Αποτελεί συνεπώς μια σημαντική τοποθεσία και για ορισμένους τόπο προσκυνήματος».

Για τον Scipio του οποίου το μνημείο βρίσκεται στο Μπρίστολ εξακολουθώντας να λειτουργεί σαν κενοτάφιο στην σκιά των "Εθνικών Κενοταφίων" και της κυρίαρχης εθνικής αφήγησης τραγουδάνε και οι Black Roots από το Μπρίστολ στις αρχές της δεκαετίας του 1980 γύρω στα 260 χρόνια μετά το θάνατο ενός από τους πρώτους σκλάβους μεταναστές στην Αγγλία. Και φυσικά μπορεί αυτό που κράτησε από τους Black Roots και ενσωμάτωσε η κυρίαρχη αφήγηση να είναι η φιλοσοφία του "one love, one aim and one destiny", ωστόσο οι νεαροί γόνοι μεταναστών όσο και οι νεότεροι μετανάστες που αγοράζανε 45αρια από τα διακόδικα του Λονδίνου ταυτίζονταν περισσότερο με το "this war is still on ya" που επίσης τραγουδάνε οι Black Roots προς τιμή του Scipio. Δεν θα μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς αφού το κράτος με διάφορα νομοθετικά μέτρα όπως το Race Relations Act το Renting Act ή το Commonwealth Immigrants Act κατά τη διάρκεια των '60s όπως και με εμπρηστικούς λόγους όπως αυτόν του Enoch Powell περί "ποταμιών αίματος" σε περίπτωση που δεν αναχαιτιστεί η μετανάστευση φρόντισαν να κάνουν την καθημερινή ζωή των μαύρων αβίωτη.

Στα fifties οι πρώτοι αφιχθέντες μετανάστες από τις Δυτικές Ινδίες αντιμετώπισαν ιδιαίτερο στεναγμένο πρόβλημα βρισκόμενοι τακτικά αντιμέτωποι με το μόντο:θλοι εμπρόδεδετοι «εκτός έγχρωμου» Ιρλανδών και σκυλιών». Οι επιθέσεις στο δρόμο από τεμπληήδες που έρχονταν από άλλες γειτονιές ήταν συχνές. Χωρίς φυσικά αυτό να αναιρεί τον ρατσισμό των ίδιων τους των γειτόνων του σπιτονοικοκύρη της αστικής ή της λούμπεν λευκής αγγλικής κοινωνίας. Όπως χαρακτηριστά ανέφερε μια μετανάστρια που βρισκόταν στο Croydon στα νότια του Λονδίνου ήδη από τα fifties «ότιε μας φρόντουσαν χειρότερα και από ζώα. Με φώναζαν νορίλα δεν μπορούσες να πας στην ρυμ» κτλ. Οι επιθέσεις ήταν, όπως και παντού και πάντοτε εξάλλου, τόσο αυθόρμητες όσο και οργανωμένες.

Από την άλλη το υπουργείο εσωτερικών είχε αναλάβει να δώσει τις κατευθυντήριες γραμμές και να οριοθετήσει την παρουσία και την επιρροή των κοινοτήτων των μεταναστών από τις Δυτικές Ινδίες στη Βρετανία. Τούτοι οι μετανάστες έλεναν «θέλουν ισότητα» αλλά δεν «προσαρμόζονται». Είναι φορέες διασποράς και απειλή για τις παραδοσιακές βρετανικές αξίες. Σκανδαλίζουν τα λεικά κορίτσια Καπνίζουν και εμπροσθόυνται το χασις. Παιζουν χαρτιά και ζάρια. Μια σειρά νέων στερεοτύπων ήρθε να προστεθεί στα ήδη υπάρχοντα. Το παιδί του μαύρου είχε από αιώνες πριν περιγραφεί εξάλλου ακόμα και από αυτούς τους φιλοσόφους (βλ. John Stuart Mill). Ο μαύρος δεν μπορεί να συνκρατήσει τις ρομές του. Ο μαύρος είναι ανίκανος και ακατάλληλος να απολαύσει την ελευθερία και τα λοιπά.

Από τους χορούς στα 60s.

Μέσα στη νενική δυσανεξία καταπίεση και αντίφαση που βίωσαν οι νεαροί μαύροι δημιουργήθηκαν οι συνθήκες τόσο για την ανάδυση νέων ταυτοτήτων όσο και πολιτικών στρατηγικών για την προάσπιση της αξιοπρέπειας τους. Όπως αποτυπώνεται φλαφυρά στον κινηματογράφο της εποχής οι νεαροί μαύροι ήταν ιδιαίτερα στριμωγμένοι. Αν ήταν οι ίδιοι μετανάστες βρισκόταν αντιμέτωποι με απλόχερο ρατσισμό. Αν είχαν γεννηθεί από γονείς μετανάστες τα πράγματα ήταν πιο περίπλοκα. Τα παιδιά αυτά μεγάλωσαν με τη συνειδητοποίηση ότι η υποτακτικότητα των γονιών τους η ενδοτικότητα και η επιθυμία ενσωμάτωσης

1 Βλ. "Is Croydon Racist? A Documentary" που κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο
2 Βλ. για παράδειγμα το φιλμ "Pressure" (1975) του Horace Ove.

δεν οδηγούν πουθενά. Σπάζοντας σταδιακά τα δεσμά της εθελοδουλίας η νέα αυτή γενιά νεαρών μαύρων στο Λονδίνο απέκτησε πολιτισμική και πολιτική συνείδηση αν μη τι άλλο καθώς ενώ ήταν γεννημένοι στη Μ. Βρετανία μη γνωρίζοντας άλλη "πατρίδα" τους αρνούσαν συστηματικά οποιαδήποτε ισότιμη μεταχείριση στην καθημερινή τους ζωή. Οι Χοροί ("Dances") και διάφορα στέκια αποτέλεσαν κόμβους πολιτικοποίησης και εναλλακτικής κοινωνικοποίησης μέχρι και αυτόνομες ζώνες. Οι μπάτσι συστηματικά έμπαιναν και έσπαναν τους χορούς. Το 1963 στο Club Cryptic one ανυποχώρησε η γειτονιά. Μαζεύονταν πολλά μαύρα παιδιά. Το ίδιο και στο Club Metro.

Μέσα σε αυτό το συγκείμενο οργανώνονται σταδιακά το κίνημα British Black Power όπως και οι Μαύροι Πάνθηρες. Συνθήκες ανάδυσης αυτών των δομών υπήρξαν τόσο οι φιλετικές και ταξικές διαφορές και εντάσεις που βίωμε ο αφρό καραϊβικός πληθυσμός του Λονδίνου όσο και προϋπάρχοντες λόγοι που συνάδρωναν τον παν αφρικανισμό το μαύρο εθνικισμό και τον κομμουνισμό. Αυτό που ονομάζεται "west indian radicalism" έδωσε ξεχωριστή χροιά, κατεύθυνση και στίγμα. Έναν αέρα αντίδρασης ρεμπελιάς και περηφάνειας σπέπνεαν οι συγκρούσεις μεταξύ των Βρετανών Μαύρων Πανθηρών και της Μητροπολιτικής Αστυνομίας κυρίως γύρω από ζητήματα βίας καταστολής και κοινωνικού χώρου. Το κίνημα της Μαύρης Δύναμης ξεκινάει και δυναμώνει στο Βρίκτον στα 1967. Ένας από τους πρώτους που ήταν εκεί ο Eshmun λέει: «Ο Αμερικανός θα σε λιτσάσει και δεν του καίγεται καρφί ποιος θα το μάθει. Ο Άγγλος έχει αρκετή διακριτικότητα ώστε να σε λιτσάσει με αιδερένια χέρια κρυμμένα μέσα σε βελούδινα γάντια». Μπορεί οι Βρετανοί Μαύροι Πάνθηρες να ήταν αφοσιωμένοι σε ζητήματα οργάνωσης και εκπαίδευσης των κοινοτήτων τους και στον αγώνα ενάντια στον αποκλεισμό μπορεί να μην μετέρχονταν μέσα όπως η κοραμπία για την αυτοπροστασία τους, αλλά πρόβατα στο σφαγείο δεν ήταν. Γιατί ήδη από το 1958 συμμορίες τεμπληήδων που ενλίτε ανέρχονταν και σε 300-400 άτομα οπλισμένα με χασαπομάχαιρα βγαίναν τακτικά για "niger hunting". Για αυτό και ο Spencer πήγαινε με το μαχαίρι ακόμα και στους χορούς. Καράτε και φυσική άσκηση ήταν κλασικά μέσα αυτοάμυνας τα οποία μετέρχονταν οι Μαύροι Πάνθηρες.

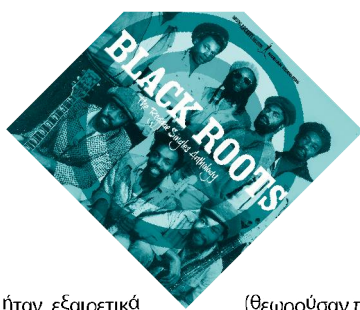
Όποιος λευκός σηκώσει χέρι ακόμη και σε έναν από εμάς

Το εστιατόριο Mangrove στη Ladbroke Grove στο Notting Hill ήταν μια χαρακτηριστική περίπτωση η ιστορία της οποίας συμπυκνώνει τα παραπάνω. Το εστιατόριο Mangrove δέχθηκε αλλεπάλληλες επιθέσεις από την αστυνομία. Συγκεκριμένα τη περίοδο 1969-1970 έγιναν 12 έφοδοι. Βραδιές ρέγγε συχνά εξαλείσσονταν και κατέληγαν σε οδομαχίες με μπάτσους να ξαμολάνε σκυλιά σε συγκεντρωμένους νεοελάους συλλήψεις κτλ. Το 1969 και μετά από επανελημμένες έφοδους της αστυνομίας στο Mangrove, δόθηκε για ναρκωτικά διοργανώθηκε διαδήλωση που θα περνούσε από όλα τα αστυνομικά τμήματα της περιοχής μοιράζοντας μια μπροσούρα καταγγελίας ("Battle for Freedom"). Αφού οι διαδηλωτές αντιμετώπιστηκαν από το σύνολο σχεδόν της τοπικής αστυνομικής δύναμης η διαδήλωση έσπασε. Την επομένη μέρα ο τοπικός και εθνικός τύπος έγραψε πως αστυνομικοί τραυματίστηκαν από τον όγκο της Μαύρης Δύναμης. 700 αστυνομικοί κινητοποιήθηκαν. Οι αστυνομικοί προειδοποίησαν τους διαδηλωτές ότι "το τραβάνε" ωστόσο οι ίδιοι είχαν διαφορετική άποψη. Δήλωσαν εξάλλου δημόσια πως καταγγέλιμε περισσότερα αστυνομικής αυθαιρεσίας στην αστυνομία. Πειρατικά δικαστικής κατάχρησης εξουσίας στους δικαστές. Σε κάθε περίπτωση η απόκριση ήταν μηδανική για αυτό και αποφάσισαν να οργανωθούν αυτόνομα. Η αίτηση του να βρσκεισαι αντιμέτωπος με μια τέτοια εξουσία είχε πει μια γυναίκα από τους αιληφθέντες «αντανάκλωσε την ουσία της εμπειρίας των μαύρων στη Βρετανία». Πολλές από τις συλλήψεις έγιναν 9 μέρες μετά με τους περισσότερους να αντιμετωπίζουν κατηγορίες περί συμπλοκής στάσης πρόκληση σωματικών βλαβών σε αστυνομικούς κτλ. Ο δικηγόρος των 7 δήλωσε τότε πως ξεκάθαρα κίνητρο πίσω από τις διώξεις ήταν η ανακοπή της αυτο οργάνωσης της μαύρης κοινότητας του Λονδίνου. Μεταξύ των συλληφθέντων ο Frank Clichow (από το Τρινιδάδ "Mangrove Man").

Επειτα οι βραδιές ρέγγε στο Oval House είχαν εξαιρετική επιτυχία και αποτελούσαν πεδίο πολιτικοποίησης της νεολαίας. Οι μαύροι πάνθηρες οπωσδήποτε αξιοποίησαν αυτό το πεδίο προκειμένου να διαδώσουν μια κριτική της καθημερινότητας όπως την βίωσαν κατοπιστικά στο χώρο στην έλλειψη ευκαιριών και στη συνολική υποβάθμιση των ζωών τους εντός ενός ρατσιστικού κράτους. Για τους μαύρους πάνθηρες η πόλη και οι γειτονιές της καταπίεσης αποκτούσαν νέα σημασία. Από τόποι φασιστικής δράσης και ασυδοσίας των μπάτσων έφτασαν να θεωρούνται ως πολεμικές ζώνες ή ζώνες αυτοάμυνας.

«Όποιος λευκός σηκώσει χέρι ακόμη και σε έναν από εμάς είναι να σα να σηκώνει το χέρι του εναντίον όλων μας».

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 και αφού ο αφρό καραϊβικός πληθυσμός του Λονδίνου υπέρ τριπλασιάστηκε μέσα σε 10 περίπου χρόνια με μετανάστες από το Τρινιδάδ και αλλού να κομβάλανε μαζί τους μια αλόκληρη παράδοση ριζοσπαστικού λόγου, ο κατεστημένος λόγος έπρεπε να αρνείται να αναγνωρίσει πως η παράδοση της Μαύρης Δύναμης θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε σχέση με την καθημερινή εμπειρία των έγχρωμων μειοψηφιών στο μητροπολιτικό Λονδίνο. Τα ριζοσπαστικά αιτήματα που ενσωμάτωνε και εξέφραζε το κίνημα ερμηνεύθηκαν από την αγγλική κοινωνία και το κράτος της κατά κόρον και βολικά σαν "εστρωτήρα" το φαινόμενο black power ως φαινόμενο που σχετίζεται με τους "μαύρους Αμερικανούς" και δεν αφορά καθόλου "εμάς". Αξίζει να σημειώσουμε δύο επιπλέον χαρακτηριστικά των Μαύρων Πανθηρών στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αρχικά



τουλάχιστον οι Μαύροι Πάνθηρες του Λονδίνου ήταν εξαιρετικά επιφυλακτικοί απέναντι στους Λευκούς αριστερούς σε αντίθεση με τους Πάνθηρες στις ΗΠΑ των οποίων η στρατηγική έβραζε κεντρικά το ζήτημα της ζύμωσης και των συμμαχιών με τους προσοδευτικούς και φιλελεύθερους Λευκούς Απεναγτίες στην Αγγλία, ο ιδρυτής των Πανθηρών θεωρούσε πως οι αριστεροί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αποκλίναν προνομία και ασφάλεια λόγω της θέσης τους στον κοινωνικό σχηματισμό στον βαθμό που αυτός αποτελεί και φιλετικό σχηματισμό

Η Μαύρη Συνείδηση εκφράστηκε στα πλαίσια της Βρετανίας σε μεγάλο βαθμό μέσα από την τέχνη και οι ίδιοι οι μαύροι πάνθηρες είχαν έντονη δραστηριότητα στη διάδοση της πόλησης της μουσικής και του κινηματογράφου από τις Δυτικές Ινδίες. Το ρόλο του πυκνωτή έπαιξε εδώ και το καρναβάλι του Notting Hill, μια γιορτή των κοινοτήτων των Δυτικών Ινδιών του Λονδίνου που λαμβάνει χώρα εδώ και 48 χρόνια κατά το τελευταίο Σ/Κ του Αυγούστου. Το καρναβάλι του 1976 έμελλε να γίνει γνωστό για τη δυναμική απάντηση που δώσαν οι κοινότητες στην αστυνομία. Όπως παραδέχθηκε ο Oliver Waterlow: «Υπήρχε πάντοτε μια αίσθηση ανώτερου σκοπού γύρω από την εξέγερση στο καρναβάλι του Notting Hill»³

Είναι ξεκάθαρο λοιπόν πως οι κλασικές αρχές που συνοδεύουν την ποσ μουσική από τις απαρχές της στη Jamaica, στρατεύση πνευματικότητα και επαναστατικότητα βρίσκουν έδαφος να επανα νομοταδοτήσουν την καθημερινή εμπειρία των νέων στο Λονδίνο. Μπάντες όπως οι Aswad ή οι Steel Pulse ή οι Matumbi γεννήθηκαν ακριβώς στο μεταίχμιο. Οι καλλιτεχνικές τους κεραίες ήταν στραμμένες προς την Jamaica. Δεν ξέραν όμως τίποτα από τη ζωή στην ύπαιθρο της Jamaica ούτε βίωσαν αυτό που εξελίχθηκε σε μίνι εμφύλιο στο Κίηκστον, μόνο "όκουναν" για την κατάσταση εκεί. Από την άλλη, οι μεγαλύτεροι τους ζόριζαν να γίνουν Άγγλοι και οι Άγγλοι με τη σειρά τους ανέμεναν απ' αυτούς να επιστρέψουν στις "πατρίδες τους", γιατί Άγγλοι δεν

3 Bradley, Lloyd (2000), Bass Culture. σελ. 302

(θεωρούσαν πως) θα μπορούσαν ποτέ να γίνουν. Οποιοσδήποτε σφύρων νέος με λίγη αυτοεκτίμηση δεν είχε άλλη επιλογή από το να γίνει rasta στη μητρόπολη. Η ζύμωση αυτή είχε σημαντικές επιπτώσεις τόσο στους στίχους όσο και στη μουσική. Όπως χαρακτηριστικά λέει ο Linton Kwesi Johnson ποιητής τραγουδοποιός και πολιτικός ακτιβιστής με άμεση εμπλοκή με τους Μαύρους Πάνθηρες για την οποία έχει εκτίσει ποινή φυλάκισης: «Βρεθήκαμε σε ένα ρατσιστικό περιβάλλον και εκεί είναι που η reggae μπαίνει στο παιχνίδι. Η reggae μας τροφοδότησε με την δική μας ανεξάρτητη πολιτισμική ταυτότητα, ήμασταν αποκλεισμένοι από την ευρύτερη κοινωνία. Οπότε αυτή ήταν η μουσική μας, η κουλτούρα μας. Η γενιά μου ήταν γενιά εξεγερμένων και αρνηθήκαμε να ανεχτούμε αυτά που ανέχτηκαν οι γονείς μας»⁴

Ενώ αρχικά στα τέλη του '60 και στις αρχές του '70 ήταν απίθανο να δεις λευκό στα dances η εικόνα αυτή άλλαξε σταδιακά. Ένα ανέκδοτο της εποχής θέλει έναν λευκό να χρειάζεται να ξέρει πολλούς μαύρους για να μπει στο Bluesville Dancehall στο Wood Green στο Βόρειο Λονδίνο, αλλά να χρειάζεται να τους ξέρει όλους αν επρόκειτο να καταφέρει να βγει σώος από το club! Τέτοια ανέκδοτα είναι προφανώς ενδεικτικά της δυσπιστίας και του κλίματος κοινωνικής πόλωσης που επικρατούσε την εποχή εκείνη. Αργότερα παρόλο που η "υποκουλτούρα" των sound systems με τα περιφερόμενα φορητά κέντρα που στήνουν αυτοσχέδια πάρτι σε αποθήκες club κτλ συνέχισε να λειτουργεί σαν πολιτισμικό αντίβαρο απέναντι σε τέρατα θεσμικού / πολιτισμικού ρατσισμού όπως το BBC (όπως αναφέρει χαρακτηριστικά ο Big Youth «το sound system ήταν το δικό μας BBC») η κουλτούρα αυτή βρέθηκε σταδιακά να τέμνεται με το punk για παράδειγμα των Clash καθώς και οι δύο μουσικές εξέφραζαν την εμπειρία του αστικού αποκλεισμού και τη φτώχεια. Ήταν δηλαδή μουσικά είδη τα οποία η mainstream κοινωνία υποτιμούσε.

(συνεχίζεται)

4 Linton Kwesi Johnson, στο ντοκιμαντέρ του BBC "Reggae Britannia".

Διαφημισεις

(δε χωρούσαν πουθενά αλλού!)

Don't Call Me Greek!, Vol. 2! ΑΣΟΕΕ, 31-05 / 2014, 8.30μμ

Από πέρυσι τον Ιούνιο που το antifa negative έκανε το πρώτο του "Don't Call Me Greek!" και έβγαλε την μπροσούρα για τον αντι-αλβανικό ρατσισμό και τα χτυπήματα που δέχεται η λεγόμενη "δεύτερη γενιά μεταναστών" στην Ελλάδα, δεν άλλαξαν και πολλά. Ίσα-ίσα, η κατάργηση του δικαιώματος ψήφου σε όσους μετανάστες το είχαν κερδίσει, η (και τυπική) απόρριψη του νόμου για την ιθαγένεια και το σπρώξιμο δεκάδων χιλιάδων νεολαίων, αλβανικής ή άλλης καταγωγής, στον καινούριο "Μεταναστευτικό Κώδικα" για έναν νέο, αένας γύρο "καρότου και μαστιγίου" έδωσαν για άλλη μια φορά το γνωστό στίγμα του ελληνικού κράτους που συνήθισαν οι μετανάστες αυτού του τόπου εδώ και 30 χρόνια και τώρα καλούνται εκ νέου να το βιώσουν και τα παιδιά τους. Αλλά ποιος ξέρει. Ίσως τα πράγματα δεν δουλεύουνε τόσο καλά στην τελική για τους σχεδιασμούς των ελλήνων και του κράτους τους. Παράλληλα, ο εκνευρισμός από το στρίμωγμα μεγαλώνει, η οργή σιγοβράζει, το αίσθημα της αδικίας για αυτή τη γενιά νεολαίας που γεννήθηκε ή μεγάλωσε στην Ελλάδα είναι διάχυτο. Και γι' αυτό εμείς λέμε να μην αφήσουμε ανεκμετάλλετες τις ευκαιρίες που μας παρουσιάζονται τώρα για να γνωριστούμε, να μιλήσουμε και να επικοινωνήσουμε αυτή την οργή. Να διαταράζουμε την ήρεμη και καταστροφική δουλειά που κάνουν στις πλάτες μας. Ε, κάμποσο θόρυβο από μόνη της θα παράγει το Don't Call Me Greek, volume 2, από το antifa negative, συναυλία που θα υποστηριχθεί εξάλλου από αντιφασιστικούς πυρήνες της πόλης της Αθήνας, αντιφασίστες και αντιφασίστριες που επίσης θέλουν να αντιστρέψουν τα προβλήματα της λεγόμενης "δεύτερης γενιάς" σε πρόβλημα για το ελληνικό κράτος, καθώς και άνθρωποι που δεν γουστάρουν μία την συκοφάντηση των μεταναστών στην Ελλάδα. Ε, τα υπόλοιπα θα τα μάθετε στη συναυλία: 31 Μαΐου 2014, στις 9μμ, στην ΑΣΟΕΕ!

<<<

>>>

Ιστορίες ρατσισμού από τη χώρα των μπαλαμέ, 05 / 2014:

το 3ο τεύχος του Antifa Negative μπορείτε να το βρείτε στην Αθήνα στο βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χ. Τρικούπη & Σόλωνος), στο περίπτερο της γωνίας Στουρνάρη με Σπ. Τρικούπη, ενώ στη Θεσσαλονίκη στο βιβλιοπωλείο Κεντρί της Ναυαρίνου - για άλλες πόλεις στείλτε στο acdc@espin.net. Το τεύχος είναι αφιερωμένο στον διάχυτο αντι-τσιγγανισμό της ελληνικής κοινωνίας, τις ρατσιστικές αντιλήψεις που κοχλάζουν μέσα της για τους Ρομά, καθώς και τις πολιτικές αποκλεισμού και διαχείρισης του ελληνικού κράτους απέναντι σε αυτό τον πληθυσμό που εδώ και αιώνες κυριολεκτικά πειθαρχείται στον πάτο του ελληνικού βαρελιού. Κίνητρο μας ήταν να κάνουμε μια συγκεντρωτική δουλειά από αντιφασιστική σκοπιά για το θέμα του αντι-τσιγγανισμού των τελευταίων 15 χρόνων στην Ελλάδα, θέμα που και σήμερα αποδεικνύεται όλο και πιο επίκαιρο βάσει των όλο και πυκνότερων επιθέσεων και συκοφάντησης που υφίστανται οι Ρομά από ελληνικό όλο και κράτος.

